

Sygn. akt IV Ka 86/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Morawiec

Sędziowie: SSO Kazimierz Wilczek

SSR del. Agnieszka Anioł (spr.)

Protokolant: st. prot. Teresa Orlik

przy udziale Marka Stanka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2014 roku,

sprawy **S. M.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk; art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie

z dnia 22 listopada 2013r. sygn. akt XIV K 1128/12/S

uznając apelację za oczywiście bezzasadną zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy i zwalnia oskarżonego od zwrotu należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Kazimierz Wilczek SSO Beata Morawiec SSR Agnieszka Anioł

Sygn. akt IV Ka 86/14

UZASADNIENIE

S. M. stanął przed Sądem pod zarzutem tego, że

I. w dniu 31.10.2010 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, odnośnie których toczyło się odrębne postępowanie, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch par rękawic marki S. o łącznej wartości 359, 98 zł na szkodę sklepu (...), tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

II. w dniu 02.11.2010 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, odnośnie których toczyło się odrębne postępowanie, usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia kurtki narciarskiej marki S. wartości 1190 zł na szkodę sklepu (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na postawę pracowników ochrony, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

III. w dniu 02.11.2010 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami odnośnie których toczyło się odrębne postępowanie, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia odzieży damskiej w postaci pięciu sukienek, trzech tunik, pięciu swetrów, trzech bluzek o łącznej wartości 2 206, 70 zł na szkodę sklepu(...) tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 22.11.2013r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie (sygn. akt XIV K 1128/21/S):

1. ustalając, iż czyn zarzucony oskarżonemu S. M. w pkt. I aktu oskarżenia, stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., na mocy art. 400 § 1 k.p.k., art. 62 § 2 k.p.s.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.s.w. i w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie karne przeciwko oskarżonemu o ten czyn umorzył,
2. oskarżonego S. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. II aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 14 § 1 k.k. oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 40 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł,
3. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego, za czyn przypisany mu w pkt. 2 wyroku środek karny w postaci obowiązku częściowego naprawienia szkody wyrządzonej tym przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 297, 50 zł,
4. oskarżonego S. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. III aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 278 § 1 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł,
5. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności i grzywnien orzeczonych w pkt. II i IV wyroku wymierzył oskarżonemu karę łączną w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł,
6. na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. V wyroku warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata,
7. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres zatrzymania w dniu 08.11.2010 r.
8. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok osobistą apelacją zaskarżył oskarżony i wniósł o uniewinnienie od przypisanych mu przestępstw, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu swoich żądań podał, iż współoskarżeni zatrzymani w dniu 02.11.2010 r. od samego początku twierdzili, że nie miał on nic wspólnego z tymi kradzieżami, które mocą ww. wyroku zostały mu przypisane. Jego rola polegała tylko na tym, iż zgodził się podwieźć A. K. wraz z dwoma dziewczynami do K., za co miał dostać wynagrodzenie. Za benzynę zapłacił 100 zł. Nadto B. P., która pierwotnie go obciążyła, słuchana przed Sądem diametralnie zmieniła swoje stanowisko, ponieważ do złożenia takich pierwotnych wyjaśnień została zmuszona przez policjantów, co także stwierdziła w Sądzie. Poza tym niezrozumiałe są twierdzenia Sądu Orzekającego jakoby B. P., E. J. i A. K. byli przez niego zastraszani. To stanowisko nie zostało wsparte żadnymi dowodami.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE

Na wstępie należy zaznaczyć, iż treść apelacji skarżącego wskazuje na to, że kwestionuje on poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, iż dopuścił się czynów, które zostały mu przypisane. Co za tym idzie apelacja ta skierowania się do całości wyroku.

Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd Orzekający podjął prawidłową decyzję, a apelacja oskarżonego jest oczywiście bezzasadna.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość natomiast przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych, (wyrok SN z 20.02.1975r., II KR 355/74, OSNPG 1975, z. 9, poz. 84).

Skarżący kwestionując ustalenia Sądu dotyczące realizacji przez niego czynów przypisanych mu w pkt. II i III zaskarżonego wyroku nie wykazał skutecznie jakich uchybień dopuścił się w ocenie zebranego materiału dowodowego Sąd I Instancji. W tym zakresie apelacja oskarżonego stanowi jedynie polemikę ze stanowiskiem sądu bez wykazania na czym miałyby polegać nieracjonalność tego stanowiska, czy sprzeczność z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy kontrola orzeczenia prowadzi do wniosku, iż w toku postępowania sądowego wnikliwie zostały zweryfikowane wszystkie okoliczności zarzuconych oskarżonemu czynów. Faktem jest, iż głównym dowodem w sprawie przemawiającym za sprawstwem oskarżonego są składane przez B. P. wyjaśnienia w charakterze podejrzanej w dniu 03.11.2010 r. przed funkcjonariuszami policji oraz w dniu 04.11.2010 r. przed prokuratorem. W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji w sposób przekonywujący wytłumaczył, dlaczego to dał wiarę tym depozycjom wymienionej i wskazał argumenty przemawiające za takim rozumowaniem. Nadto w sposób logiczny uzasadnił dlaczego to odmówił wiary B. P. odnośnie składanych przez nią zeznań, w których starała się odwołać swoje wcześniejsze wyjaśnienia i stanowisko to również przekonywująco i należycie uzasadnił. Nadto w sposób przekonywujący wytłumaczył w jakiej części dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom E. J. i A. K., a w jakiej części wiary im odmówił oraz dlaczego to wskazani świadkowie i B. P. rzeczywiście mogli obawiać się oskarżonego, stąd dwie pierwsze osoby od samego początku przedstawiały wersję zdarzeń korzystną dla skarżącego, a B. P. starała się na późniejszym etapie postępowania zmienić swoje wcześniejsze stanowisko. W przekonywujący sposób Sąd Orzekający uzasadnił także, dlaczego to dał wiarę A. T., B. M., A. S. i M. B. i wskazał argumenty przemawiające za takim rozumowaniem. W tych okolicznościach dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. W świetle tej argumentacji Sąd I Instancji prawidłowo ustalił, iż oskarżony dopuścił się czynów przypisanych mu w pkt. II i III wyroku, działając wspólnie i w porozumieniu z B. P., E. J. i A. K..

Sąd Odwoławczy podzielił także stanowisko Sądu Orzekającego w kwestii słuszności wymierzonych oskarżonemu kar pozbawienia wolności jak i grzywny, zarówno jednostkowych, jak i kar łącznych. Kary te zostały wymierzona z uwzględnieniem dyrektyw ich wymiaru określonych art. 53 k.k. i nie noszą cech rażącej surowości. Sąd I instancji wyczerpująco wskazał i omówił okoliczności, które wpłynęły na stopień społecznej szkodliwości czynów oraz stopień winy oskarżonego, a w rezultacie na rodzaj i wymiar wymierzonych kar. Uwzględnił fakt uprzedniej karalności oskarżonego, w tym za przestępstwa podobne, jak i okoliczności o charakterze łagodzącym. W świetle tych argumentów także prawidłowa jest decyzja Sądu Orzekającego w zakresie zobowiązania oskarżonego do częściowego naprawienia szkody i nie nosi znamion rażącej dolegliwości.

Natomiast odnośnie czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt. 1 aktu oskarżenia, z uwagi na fakt, iż w dacie orzekania stanowił on wykroczenie, Sąd prawidłowo umorzył postępowanie karne z uwagi na przedawnienie karalności czynu.

SSO Kazimierz Wilczek SSO Beata Morawiec SSR Agnieszka Anioł /del/